

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. ιη' 10 - 14)
17 Φεβρουαρίου 2019

Μὲ τὴ σημερινὴ Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ἀνοίγει τὸ Τριώδιο. Πρόκειται γιὰ τὴν πλέον κατανυκτικὴν περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ὥποια ἡ ἀγία Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σὲ βαθύτερη μετάνοια, περισσότερη προσευχὴ καὶ ἐντονότερο πινευματικὸν ἄγωνα. Καθεμία ἀπὸ τὶς Κυριακὲς τοῦ Τριωδίου μὲ τὰ ἵερα ἀναγνώσματα καὶ τοὺς σχετικοὺς ὑμνούς μᾶς δίνει εὐκαιρίες προβληματισμοῦ καὶ αὐτοκριτικῆς.

Στὴν παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ποὺ ἀκούσαμε παρουσιάζονται δύο πρόσωπα, τὰ ὥποια ἀνέβηκαν στὸ Ναὸν γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελώνης. Ὁ πρῶτος κατέλαβε ἐπιδεικτικὰ κεντρικὴ καὶ περίοπτη θέση στὸ Ναὸν καὶ ἅρχισε νὰ προσεύχεται μὲ στόμφο καὶ αὐτοθαυμασμό. Τὰ λόγια ὅμως τῆς προσευχῆς του, λόγια ὑπερηφάνειας καὶ αὐστηρῆς κριτικῆς τῶν ἄλλων, φανέρωσαν ὅτι στὴν οὐσίᾳ δὲν ἦλθε γιὰ νὰ προσευχηθεῖ στὸν Θεό, ἀλλὰ γιὰ νὰ προβάλλει τὸν ἑαυτό του, τὸν ὅποιο θεωροῦσε ἀνώτερο ὄλων.

Τὸ ἀρνητικό του παράδειγμα μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴν ἡ οἰκουμένη τὴν τραγικὴν κατάσταση στὴν ὥποια ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος μπορεῖ φαίνομενικὰ νὰ ζεῖ καὶ νὰ στέκεται ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὴν οὐσίᾳ εἶναι ἐντελῶς ἀπομονωμένος, διότι ἔχει ως κέντρο καὶ διαρκὲς σημεῖο ἀναφορᾶς τὸ ἐγώ του καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐναὶ ἀκόμη φοβερὸ πάθος ποὺ τὸν διακρίνει εἶναι ἡ κατάκριση. Ὁ ταλαιπωρος αὐτὸς ἄνθρωπος θεωρεῖ ὄλους τοὺς ἄλλους ἐνόχους γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀμαρτήματα ποὺ ἀπαριθμεῖ, ἐνῶ νομίζει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀπαλλαγμένος. Εἶναι σατανικὴ πλάνη νὰ ἐντοπίζουμε μὲ ἀκρίβεια καὶ νὰ στηλιτεύουμε μὲ αὐστηρότητα τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἄλλων καὶ τὰ δικά μας ἀναρίθμητα ἐγκλήματα, νὰ τὰ ἀμνηστεύουμε.

Ο Κύριος σαφῶς καὶ κατηγορηματικὰ συνιστᾶ «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε». Γιατί βλέπεις τὸ μικρὸ ἄχυρο στὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἐνῶ τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι στὸ δικό σου μάτι δὲν τὸ αἰσθάνεσαι καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις; (Ματθ. ζ' 1-5).

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ γίνει ἀφορμὴ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ δικά μας λάθη καὶ στὰ βαρύτατα παραπτώματά μας, ἀφήνοντας τὸν Θεὸν νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὶς

άμαρτίες τῶν ἄλλων. Κι ἀν ἀκόμη βλέπουμε τοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν μέσα στὴν ἀμαρτία, εἶναι φρόνιμο νὰ μὴν ἀναλαμβάνουμε τὸν ρόλο τοῦ κριτοῦ τους. Εἶναι ἐποικοδομητικὸν νὰ προσευχόμαστε γιὰ τὴ μετάνοια τὴ δική τους, ὅσο καὶ γιὰ τὴ δική μας.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ οἰκοδομὴ καλλιεργεῖται ἀποτελεσματικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μᾶς καλεῖ ἀκριβῶς νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἑγωιστικῆς μας αὐτάρκειας. Μᾶς διδάσκει νὰ ταπεινωθοῦμε γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπει διαρκῶς νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ἔαυτό μας καὶ νὰ πλησιάσουμε τοὺς ἀδελφούς μας μὲ πνεῦμα συγχωρητικότητος καὶ ἀγάπης.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κατ' ἔξοχὴν κοινωνία ἀγάπης, ἀφοῦ μέσα της συναντοῦμε τοὺς ἀδελφούς μας καὶ προσευχόμαστε μαζί τους. Θὰ συγχωρηθοῦμε καὶ θὰ συγχωρήσουμε ἀκόμη κι αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔχουν ἀδικήσει. Τότε μόνο ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία μας εἶναι γνήσια καὶ εὐάρεστη στὸν Θεό.

Μὲ ἀντίστροφα μὲ τὸν Φαρισαῖο συναισθήματα συμπεριφέρθηκε ὁ τελώνης, ὁ ὁποῖος συναισθανόταν βαθειὰ τὴν ἀμαρτωλότητά του. Δὲν τολμοῦσε οὕτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό. Τὸ ὄμολογοῦσε μὲ τὰ λόγια του «Ο Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ», ἔλεγε, χτυπώντας τὸ στῆθος του. Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἔλεγε ἐννοοῦσε. Άποδειξη, ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἀντέδρασε στὰ περιφρονητικὰ λόγια τοῦ Φαρισαίου, οὕτε πόνεσε ἀπὸ τὴν κατηγορία, ἀλλὰ δέχθηκε μὲ εὔγνωμοσύνη τὸν πικρὸ λόγο, διότι πίστευε ὅτι αὐτὸ τοῦ ἄξιζε.

Πόσο πολὺ μᾶς διδάσκει ἡ ταπείνωσή του αὐτή! Μπορεῖ κι ἐμεῖς νὰ λέμε εὔκολα ὅτι εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλὰ ὅταν μᾶς ὑποδείξουν ἔνα λάθος, ἀμέσως ἀντιδροῦμε καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἀποκαταστήσουμε τὴν θιγμένη ἀξιοπρέπειά μας. Άκομη κι ἀν ἀντιλαμβανόμαστε τὸ σφάλμα μας, ἐνοχλούμεθα ὅταν ἄλλοι μᾶς τὸ ὑπογραμμίζουν.

Ἡ ταπείνωση τελικὰ ἀγαπητοί μου ἀπαιτεῖ τόλμη καὶ εἰλικρίνεια. Θέλει ἡρωικὴ τόλμη γιὰ νὰ παραδεχθοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας. Ἡ ταπείνωση τελικὰ ἀγαπητοί μου ἀπαιτεῖ τόλμη καὶ εἰλικρίνεια. Θέλει ἡρωικὴ τόλμη γιὰ νὰ παραδεχθοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας. Κι ἔχουμε τόσες πολλές!

Εἶναι καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν ἔαυτό μας καὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τελωνικὸ φρόνημα, τὴν εὐλογημένη ταπείνωση ποὺ μᾶς ὑψώνει στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ συνείδηση τῶν ἀδελφῶν μας, διότι αὐτὴ ἐλκύει τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς σκεπάζει καὶ μᾶς διασώζει. Άμήν.

[dkpdf-button]